

Koukněte na:
www.dumpodjasanem.cz

Dům pod Jasanem

Všichni určitě známe pohádku o krtečkovi, který si nechal ušít kalhoty s kapsami. Pokud někdy zavítáte na Trutnovsko, doporučuji navštívit Tkalcovské muzeum a výtvarnou dílnu naší kamarádky Martiny, která je mimo jiné i maminkou pěti dětí. Muzeum vybudovali spolu se svým mužem doslova od podlahy sami. A stojí za to. Podkrkonoší bylo místo, kde se odjakživa tkaly lněné látky a len se tu samozřejmě i sprádal. Dnes tu široko daleko žádné pole se lnem nenajdeme. Tak alespoň to muzeum. Pro místní domácí školáky, kteří se tady za devět let našeho života v podhůří namnožili až za poslední dva roky, tu od února probíhají také tematické výtvarné dílny. I za tuto možnost veliké díky!

Martino, když jsme se poprvé setkaly, vyprávěla jsi mi o vašem snu žít vysoko na horské chatě, mít ovce, hodně dětí...

Děti máte pět, ale místo horské chaty a ovcí jste vybudovali Tkalcovské muzeum v podhůří Krkonoš. Jak k tomu došlo?

Na horách jsme začínali. Když jsem čekala naše první dítě, odešli jsme z Prahy, kde manžel pracoval jako řadový vědecký pracovník ve Státním zdravotním ústavu. Pronajali jsme si horskou boudu ve Velké Úpě, kterou jsme nazvali Boubelka (tehdy mi to přišlo vtipné, začínala jsem se roztomile zakulacovat, teď už tolik ne). Bouda se tak ale jmenuje dodnes, i když už vystřídala majitele.

V té době jsme v poblouznění koupili na inzerát starý tkalcovský stav. Když už bydlíme v Krkonoších, tak se pustíme do tradičního řemesla. Začátky, jak už tak bývá, lehké nebyly, ale moje první ručně utkaná látka stála za to, dodnes z ní máme válečí polštáře. Po třech letech, a narození dvou dalších dětí, nám smlouva končila a my se rozhodli v kraji zůstat. V roce 1997 jsme koupili náš dnešní dům a s optimismem se pustili do oprav, které se ukázaly mnohem větší, než se zdálo. Po několika letech oprav domu přišel čas se realizovat i jinak než na stavbě. Po mateřské jsem si udělala rekvalifikační kurz Keramik, abych si vylepšila vzdělání, a vrhla jsem se do pořá-

dání kroužků pro děti. Objížděla jsem vesnické školky a školy a moc se mi to líbilo (a dětem také).

Přišel také čas na tkalcovský stav, který zapadal stavebním prachem na půdě. Na aukcích, v inzerátech a bazarech mě začaly přitahovat věci, které souvisely s tkalcovstvím. Sběrka, která dala později základ pro otevření Tkalcovského muzea, se pomalu rodila. V roce 2008 jsme s manželem otevřeli naše malé soukromé muzeum, které mělo v podtitulu – Na exponáty můžeš sáhnout a uvidíš, jak vznikalo krkonošské plátno ze lnu. Kromě muzea jsme zprovozнили řemeslnou dílnu a náš dům získal název Dům pod Jasanem. (Jasan po dvou letech spadl a máme z něj vzpomínkovou kapličku před domem).

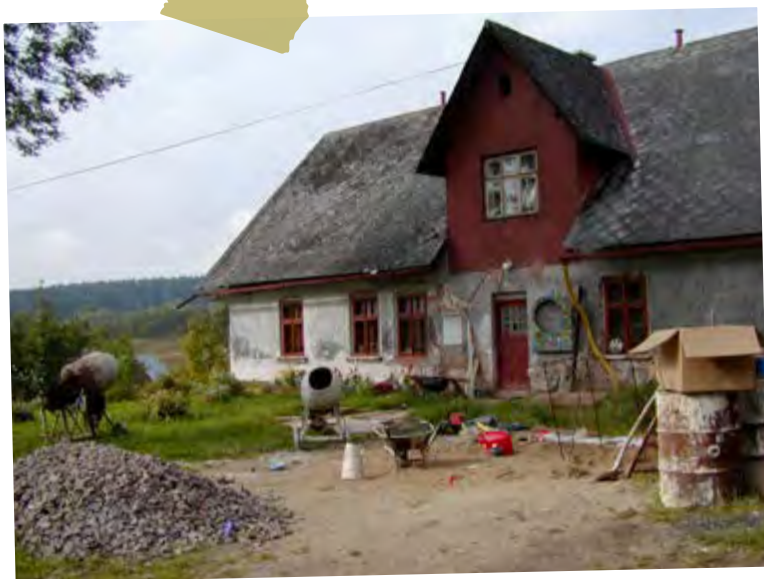
V současné době probíhají v Domě pod Jasanem kurzy pro dospělé i děti. Jak to bylo poprvé?

Začala jsem pořádat kurzy pro dospělé, aby byl prostor, který jsme vytvořili, využitý a zároveň, abych dělala práci, která mě hodně baví. Setkávat se s lidmi, přitom něco užitečného vytvářet a prostě zaplňovat hlavu sobě i ostatním tvorbou a pocitem, že něco dokážu rukama vyrobit.

Příjemné na tom celém bylo i to, že se k nám přidávali lidé, které také bavilo tvořit, věnovali se lidovým řemeslům a ladili jsme si vzájemně tak, že jsme založili sdružení osob, které chtějí lidové řemeslo posouvat do současnosti, rádi ho učí, nevadí jim, když se ne všechno finančně vyplatí a jsou ochotni se o svůj volný čas podělit s ostatními.

V dnešní době pracuje ve sdružení tým lektorů, kteří vyučují lidová řemesla a předvádějí je na nejrůznějších akcích, od lidových jarmarků přes hradní slavnosti až po teambuildingové aktivity pro firmy.

Řadu kurzů máme akreditovaných, máme rekvalifikační kurzy Ruční tkadlec a Košíkář, které mají mezi absolventy i úžasné šikovného nevidomého košíkáře. Naši činnost podporuje město Trutnov, Královéhradecký kraj i několik soukromých osob či firem, což nám umožňuje nabízet nové aktivity a rozšiřovat ty stávající, například Den krkonošských řemesel, kdy v zahradě, dílnách i muzeu probíhají workshopy pro dospělé a děti. Naše muzeum se v roce 2013 přesunulo do nově vybudovaných prostor, do stodoly – poslední části domu, který jsme tímto už celý kolonizovali. Vznikla i nová tkalcovna, která je vybavená kolovraty, nástroji pro zpracování vlny, tkalcovskými stavy a řadou pomůcek, které jsou nezbytné pro naše semináře a kurzy.

Naše děti strávily spolu s dalšími o letních prázdninách v Domě pod Jasanem krásný týden plný vyrábění na téma Mongolové. Kromě mongolského plstění, vyrábění mongolských bohů a bůžků, exkurze do světa Mongolů a vyrábění všeho druhu bylo obsahem i hraní her, divadlo... Práce pro děti a s dětmi je pro tebe asi hodně důležitá a naplňující?

Ano, na děti nezapomínáme. Především sama jich mám hodně a baví mě být s nimi. A také tvoření s dětmi je přínosné. Stále probíhají kroužky keramiky, jen je už nevedu já, ale šikovná paní, která začínala tak, že začala se svou dcerou chodit k nám na kroužky, dodělala si vzdělání na kurzu Keramika a už třetím rokem kroužky vede. A letní prázdninové pobyty dětí jsou takovou odměnou za celý rok. Vedu je se svojí osmnáctiletou dcerou Marietou a na odborné lekce dochází lektori. Děti mohou točit na hrnčířském kruhu, vyrábějí šperky, mýdla, svíčky a spoustu jiných věcí.

Nejvíce ale vyrábění a tvoření baví nejmladší Marušku. Žije u nás pátým rokem a vzali jsme si ji z dětského domova do pěstounské péče. Je moc šikovná a její příchod k nám byl také splněným snem.

Tvůj muž má vystudovanou jadernou chemii. Moc se mi líbí, že když o něm mluvíš, tak ti i po dvaceti letech vašeho vztahu září oči. Je to velmi příjemné a inspirující. Jak se žil s vaším současným způsobem života?

Bez Rudy by nebyl Dům pod Jasanem. Líbí se mi jeho trpělivý přístup k práci. Především u oprav starého domu se člověk prokousává spoustou činností, které nepřinášejí okamžitý efekt, jsou zdoluhavé a mohou vzít chuť k pokračování. Jsem vděčná, že nás nezastavila hora práce, kterou bylo nezbytné udělat. V podstatě jsme si ověřili staré moudro, že cesta je cíl.

I Ruda si našel svůj koníček a stal se z něj včelař. Vyrábí Tatínkův med i medovinu. Je prima vidět, jak se mladší kluci s tatínkem naklání v bílých kuklách nad úly a odborně diskutují. Při medobraní pomáhají všichni, Maruška alespoň líže med z pláství.

Může Dům pod Jasanem přivítat i zájemce o řemesla z různých koutů naší země? Budou mít třeba kde přespat?

Pro pořádání vícedenních kurzů manžel vybudoval obytné pokojíky s koupelnami a kuchyňkami. Pro pocit relaxace, vyčištění hlavy od běžných starostí při tvoření a vystoupení ze všedních dnů není podle mě nic lepšího než si zajet třeba na třídní kurz Předání a plstění, Košíkářství... Náš společný cíl se začal naplňovat a já si momentálně ten pocit moc a moc užívám.

Do Domu pod Jasanem jezdím velmi ráda. Je plný krásných výrobků, starých věcí, barev, nití a v neposlední řadě dobrých lidí, kteří o svých snech pouze nesní. Žijí je. A mimochodem, Tatínkův med je opravdu výtečný a jsem velice ráda, že je součástí naší kuchyně. Zkrátka takový med s příběhem. Ke spolku nadšenců kolem lidových řemesel jsem se nadšeně přidala a už v květnu mne najdete v Domě pod Jasanem coby lektorku techniky „cínování na sklo a vše, co ocínovat jde“. S Martinou chystáme na teplejší období i společné žensko-tvářící vícedenní sdílení. Těšíme se na vás!

